

Kuva: Ritva Kemppainen

Luonnehdinta

Luontotyyppi eroaa muista pienruohovaltaisista kuivista niityistä eli kedoista kalkinsuosija- ja kalkinvaatijakasvien esiintymisen perusteella. Esiintymät ovat yleensä hyvin pienialaisia ja lähes kaikkien laidunkäyttö on loppunut. Usein ne ovat pensoittumassa tai metsittymässä.

Edustavimmilla kalkkivaikutteisilla kuivilla niityillä kasvaa mm. niityräpelöä, linnunruohoja, mäkimeiramia, sikoangervoa, nurmilaukkaa, rantahirvenjuurta, nuokkukohokkia, käärmeenpistonyrttiä ja maarianverijuurta. Kasvisto on tyypillisesti runsaslajista, vaikka etenkin ulkosaaristossa on myös laajoja, lähes yksinomaan verikurjenpolven vallitsevia aloja. Laidunnuksen loputtua heinät (mm. hietakastikka) ja kataja valtaavat alaa pienikokoisemmilta harvinaisilta lajeilta.

Luontotyypin edustavuuden kannalta keskeisiä piirteitä ovat melko matala ja monilajinen kasvillisuus, johon kuuluu kalkinsuosija- tai vaatijalajistoa, puuston ja pensaiston vähäisyys, laidunkäytön jatkuvuus tai käytön loppumisesta kulunut lyhyt aika.

Levinneisyys

Luontotyyppiä esiintyy harvinaisena ja pienialaisena maamme lounaisilla kalkkialueilla: Ahvenanmaalla, lounaisaaristossa sekä hyvin harvinaisena Uudenmaan länsiosassa.

Nykytila ja uhkatekijät

Luontotyypin pinta-ala on vähentynyt merkittävästi ja laatu heikentynyt. Ketoja ylläpitävä laidunnus on lähes loppunut ja alueita on myös metsitetty. Niitä on hävinnyt myös pellonraivauksen ja kalkin louhinnan seurauksena. Saaristossa myös rakentaminen on merkittävä uhkatekijä. Ahvenanmaalla tilanne on hieman parempi, ja siellä tavataan vielä edustavia kalkkiketoja, joista osa on edelleen laidunnettuja. Alueiden hoitoon voi saada maatalouden ympäristökorvausta.